SVOBODA UKRAINIAN DAILY
СВОБОДА УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI No. 177. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, SEPTEMBER 17, 1994. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 17-го ВЕРЕСНЯ 1994. Ч. 177. РІК CI

ВЕРХОВНА РАДА СКАСУВАЛА РІШЕННЯ СЕВАСТОПОЛЯ

Київ (Р. Р.). — Тут у четвер, 15-го вересня, розпочала працю друга сесія Верховної Ради України. Депутати розглянули питання про порядок висвітлення сесії в засобах масової інформації. Вирішено, що хід сесії повністю передаватиметься по радіо, а на телевізії вечорами будуть передачі у вигляді сумаричних щоденників.

Після застереження пляну праці сесії депутати розглянули рішення Севас-топільської Міської Ради щодо надання Севастополеві статусу російського міста.

На ранній сесії переважною більшістю голосів депутати уневажнили рішення севастопільських депутатів як таке, що не відповідає конституції і законам України, спрямоване на порушення територіяльної цілісности України, самочинну зміну її державно-територіяльного устрою, суперечить статтям 70,77 і 97 конституції України на статті 5 закону України про формування місцевих органів влади. Генеральний прокуратурі України рекомендовано реагувати на факти посягання на держав-ну цілісність України.

Щодо виконавчої влади у Криму, Верховна Рада України ухвалила рішення призначити спеціяльну комі-сію для перевірки ситуації у Криму на всіх рівнях і представлення на розгляд українського парляменту результатів. Тільки тоді український парлямент зможе вирішити, як діяти далі.

Делеґація з України перебуває у Вашінґтоні

Вашінгтон (УНІАР), — до столиці ЗСА прибула група народних депутатів України на чолі зі заступником голови Верховної Ради України Олегом Дьоміном. У складі делегації голови та члени низки комісій ВР України. Делеґація перебуває в Америці кілька днів з метою вивчення американського досвіду у вирішенні питань приватизації, приватної власности на землю, оподаткування нерухомости та будівництва житла.

Члени парляментарної української делеґації відвідали Державний департамент ЗСА і мали зустріч з амбасадором особливих доручень, радником президента і державного секретаря Джеймсом Коллінсом. У ході розмови обговорено питання економічної та технічної допомоги ЗСА у проведенні ринкових реформ в Україні. Депутати ВР України поставили питання про прискорення надання допомоги Україні, яка неухильно виконує свої міжнародні зобов'язання та з випередженням встановленого речення проводить програму ядерного роззброєння, Разом з тим вони зазначили, що Україна не зможе перейти до широкого впровадження ринкових реформ без одночасної фінансової підтримки з боку міжнародної спільноти, оскільки Україна перебуває у дуже несприятливих економічних умовах.

Того ж дня парляментаристи України відвідали Департамент скарбу ЗСА, де О. Дьомін сказав, що Україна ефективно використовує фінансову допомогу ЗСА. Розроблено групові програми реформи за пріоритетами у галузях економіки, але їх здійснення вимагає фондів, енерґійної фінансово-кредитової допомоги з боку міжнародних фінансових організацій, ЗСА та ряду інших провідних країн, які заявили свою готовість сприяти процесові встановлення ринкових відносин в Україні та зміцнення її економічної незалежности. Україна розраховує на те, що ЗСА стануть лідером у такій допомозі та враховуватимуть пріоритетні інтереси України у сфері фінансової підтримки.

Українські парляментаристи напружено вивчали законодавчі принципи землеустрою та практичне регулювання Урядом ринку землі та нерухомості в ЗСА. Ознайомилися також з тим, як розробляються та втілюються в практиці великі проекти з освоєння значних земельних дільниць, як контролюється купівля і продаж землі, та як здійснюється процес житлового будівництва ЗСА.

Зустріч Президентів України і Білорусі відкладено

Київ (Р. Р.). — У середу, 14-го вересня, в Міністерстві Закордонних Справ України повідомили, що заплянована на 14-го вересня зустріч Президента України Леоніда Кучми та Президента Білорусі Олександра Лукашенка перенесено через хворобу останнього.

З приводу двосторонніх відносин між Україною і Білоруссю, амбасадор України в Білорусі Володимир Желіба сказав, що вже працює українсько-білоруська комісія, яка підготовляє торгово-економічні проєкти. Головою української частини комісії призначено заступника міністра машинобудування, військово-промислового комплексу і конверсії України Леоніда Колісніченка. Желіба сказав, що Україна є другим торговельним партнером Білорусі після Росії.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

СЕВАСТОПІЛЬ. — З нагоди святкувань, присвячених 140-річчю початку першої героїчної оборони Севастополя під час Кримської війни 1873-56, до міста прибудуть офіційні делеґації Великобританії, Франції, Італії, Туреччини і Росії. На місці колишніх боїв буде відкрито пропам'ятний знак, відбудеться також церемонія вшанування пам'яті загиблих у кримській війні.

С. ШКАФАРОВСЬКИЙ В ОПЕРІ НЮ ОРЛІНС

Ню Орлінс, Ла. — Оперовий співак Стефан Шкафаровський, бас, виступить тут в Опері Ню Орлінс в одній з головних роль опери Верді „Макбет". Виступи відбудуться у середу, 21-го вересня, та у суботу, 24-го вересня о 8-ій год. веч. Квитки вступу можна придбати при касі Театру сценічного мистецтва. За дальшими інформаціями слід телефонувати на число (504) 529-2278.

У КАНАДІ ПІДКРЕСЛЮЮТЬ ВАЖЛИВІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Джерзі Сіти, Н. Дж. (О. К.). — У щоденнику, „Вінніпеґ Фрі Пресс" подають широкі, вичерпні оголошення та інформації про навчання в тамошніх школах української мови і ствердження Уряду провінції Манітоби на тему потреби знання української мови та її навчання у школах на рівні з англійською.

В урядовому великому оголошенні під назвою „The Ukrainian Advantage", подається цитати із промови міністра закордонних справ Канади Андре Уолета та прем'єра-міністра Жана Кретієна, які оба підкреслюють важливість економічної допомоги іншим країнам, та конечности знання мови даної країни. Тому в оголошенні подано, що студенти, які знають українську і англійську мови можуть корисно допомагати в тому, щоб Канада виконувала добре свої зобов'язання економічного порядку щодо України. Прем'єр-міністер Канади Ж. Кретієн сказав в Неаполі 9-го липня на пресовій конференції, в часі 20-ої конференції представників сімох найбільших індустріяльних держав, дослівно: „Рідко трапляється, що можна найти фахівців, які знають мову крани, що її хочеться допомогти. Канада є одною із дуже нечисленних країн, що може це зробити у допомозі Україні".

Оголошення уряду звертається не лише до батьків українського походження, але також до канадців, які, посилаючи дитину до школи, в якій навчають 50 відсотків дня українською мовою, а 50 англійською, дають їй в цей спосіб більше можливостей на пізнішу кар'єру і отримання праці. Оголошення прикрашене відповідним лого, на якому, крім картин дівчинки та хлопця в українському вбранні, є ще напис „я люблю українську мову".

Поруч із оголошенням вміщена ще й стаття на тему користей із навчання української мови. Особливо підкреслюють, що діти різного походження можуть ходити до українсько-англомовної школи. В статті подають приклади скільки кристають неукраїнські діти з таких шкіл і подають точно, які школи вже є двомовні та що кожна школа може впроваджувати таку програму, коли має принаймні 23 зацікавлених програмою учнів. При тому інформують батьків, що програма так вже добре розпрацьована, що євпроваджені навіть комп'ютери з українською і англійською азбуками іпрограмами. Стаття прикрашена двома світлинами з українських підручників і зайнять та відповідними адресами, де можна дістати більше інформацій про навчання української мови. Підкреслюють також, що випускники з таких шкіл, знаючи українську мову, дістають легко працю як перекладачі для урядових установ, приватних фірм, різних агенцій та телефонічних підприємств, як також можуть багато зробити на економічному полі у зв'язках поміж Канадою і Україною.

Ось так, Канада та її провідники зрозуміли потребу знання та вживання у спілкуванні з Україною цієї мови, чого в ЗСА досі не можна ніяк завважити. Цей арґумент повинні брати під увагу американські громадяни українського походження, які тепер пишуть листи та реагують різними способами на інформацію Бюра УНС у Вашінгтоні в справі сприяння русифікації в ЗСА, що була подана у „Свободі" зі середи, 14-го вересня.

К. Морозов прокоментував події в Криму і військову реформу в Україні

Київ (Р. Р.). — Тут у вівторок, 13-го вересня, на форумі Центру Досліджень Проблем Української Державности колишній міністер оборони України Костянтин Морозов прокоментував ситуацію в Автономній Республіці Крим і висловив , певність, що розв'язати проблеми реґіону можна, повернувши Кримові статус області України.

За словами К. Морозова, Центр Досліджень Проблем Державности має на меті зформувати в Україні незалежну військову думку, впливати на рішення державних установ шляхом нарад, а також проводити оцінку військової політики Уряду. Цивільна контроля збройними силами, на думку Морозова, необхідна і має здійснюватися на засадах української незалежности. Праця центру, вважає Морозов, додасть цікавої інформації і для Президента України, наприклад, у сфері формування програми національної безпеки держави.

Цивільне міністерство оборони, серед країн СНД, Україна створює першою і в перше, сказав Морозов. Ця ініціятива враховує досвід европейських країн та ЗСА, за яким навіть не припускається думку про можливість виведення танків на вулиці з метою здійснення тиску на когось. Якщо система управління збройними силами буде побудована на правді і відкритості, то дасть можливість уникнути зловживань і відпаде потреба офіцерами створювати громадські (а фактично політичні) організації для вибороювання своїх прав.

На сьогодні частa зміна керівників Міністерства Оборони „привила до припинення майже на рік реформування системи військової освіти. Воно було зупинене в жовтні 1993 році і знову розпочате в серпні 1994 року". Підступне зволікання з інвентаризацією привело до розграбування військового майна. А реформування, на думку Морозова, мало б бути послідовним і наполегливим. Він не знає, чому усунули міністра Віталія Радецького, але вважає, що кориснішe було б зберегти його до часу, коли цівільна адміністрація добре підготується. Проти новопризначеного керівника Міністерства Оборони Віталія Шмарова К. Морозов застережень не має, але уважає, що йому теж потрібний певний час для підготови, вивчення становища в армії, підбирання і підготування помічників тощо. Водночас Морозов сказав, що йому „імпонує, що рівень міністра підвищується до віцепрем'єр-міністра". Однак і тут є проблеми. „Вони не стільки у відносинах з іншим віцепрем'єром, який координує так звані силові структури (я маю на увазі Євгена Марчука), але і в необхідності виконувати міністром обов'язки віцепрем'єра, зв'язані безпосередньо з керівництвом міністерства, як наприклад, переговори з делеґацією Росії 2-го вересня 1994 року", — сказав К. Морозов.

Японія не йде на поступки

Токіо. — Інформаційні агентства повідомляють з японської столиці, що уряд країни вирішив зайняти більш тверде наставлення у торговельних переговорах зі ЗСА.

Як відомо, американці запропонували японцям відмовитися від практики митних квот та ліцензування американського експорту і дозволити вільний доступ американських товарів на японський ринок. При цьому американці мали на увазі такі галузі економіки: автомобільну промисловість, забезпеченeву індустрію, електронічне устаткування, а також державні замовлення. Вашінгтон плянував, що в цих ділянках американські товари вільно конкурувати-муть з японськими.

Японія повинна була розглянути американські пропозиції до 30-го вересня ц. р. У випадку відмови Білий Дім мав намір запровадити проти Токіо певні карні санкції. Очевидно, вони полягали б у підвищенні кредитів на японські товари.

Спочатку Японія показала, що поступиться перед американським тиском, однак уже цього тижня декілька чільних японських урядовців дали до зрозуміння, що поступок від них американці не дочекаються. А міністер промисловості і зовнішньої торгівлі Японії Рютару Гасімото сказав цілком відверто: „В даний час угода є неможлива".

Про японську непоступливість засвідчує меморандум експорно-імпортного банку. В ньому підкреслено, що позика сумою від 200 до 300 міл. дол., призначена для американської компанії „Форд", буде надана лише тоді, коли Адміністрація президента Билла Клінтона відмовиться від своїх вимог. Компанія „Форд" хотіла вкласти ці гроші у продукування авт з правим розташуванням керма — для експортування їх у Японію. Запропонований американцям кредит надається під низький процент і є дуже вигідний.

Американські спостерігачі висловлюють думку, що японці керуються не тільки економічними, але й політичними міркуваннями. Якщо ЗСА у боротьбі з торговельним дефіцитом знову вдадуться до пониження курсу долярa щодо єна, Японія остерігає, що в цьому випадку продасть частину своїх запасів облігацій державної позики ЗСА на відкритому ринку.

Оскільки японці контролюють значну частину довготривалих американських облігацій, їх продаж на відкритому ринку приведе до зниження ціни на них і до необхідности підвищувати відсоток. У свою чергу, збільшення відсотка автоматично спричинить подорожчання кредитів і сповільнення економічного розвитку ЗСА.

В АМЕРИЦІ

ЗАСОБИ МАСОВОЇ інформації повідомили, що науковці-дослідники відкрили ген, мутація якого спричинює спадковий рака грудей у жінок. Це сенсаційне відкриття, хоча тільки у своїй початковій стадії, то все ж таки дає багатьом надію, зокрема, тим які підозрівають у себе можливість спадкового рака грудей. Д-р Марк Сколник, з медичного центру університету Юта в Салт Лейк Сіти, який керував цією 45-членною групою науковців-дослідників, ось що сказав про цю знаменну подію: „Це дуже приємне почування — відкриття цього гену, але воно велике, хоч прийдеться здорово попрацювати, щоб могти переводити діягностичні перевірки". Це відкриття науковців-дослідників є переломовим кроком у цій ділянці медичної науки.

У СЕРЕДУ, 14-ГО вересня, не зважаючи на всякого рода кубинсько-гаїтянські проблеми, ціла країна пережила ще одну трагедію — офіційне закриття бейзбольного сезону. Власники бейзбольних дружин голосами 26 до 2 вирішили таки зліквідувати решту сезону цього улюбленого цілою Америкою спорту, що тим самим виелімінувало розгри та можливість змагатися у світовій серії бейзболу. Це вперше за 90 років у ЗСА не відбудуться змагання світової серії бейзболу, змагання які навіть під час обидвох світових воєн не були перервними. Власники дружини обвинувачують змагунів і їхній 34-денний страйк і неохоту профспілки „серйозно реагувати" на вимогу власників клюбів стримати зріст коштів, зокрема платень змагунів.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ повідомляють, що президент Билл Клінтон, не зважаючи на всі свої спроби мирного полагодження гаїтської проблеми, знову погодився на ще одну можливість — дати змогу трьом лідерам гаїтської військової хунти виїхати з країни та проживати в спокої-добробуті, але на вигнанні поза кордонами Гаїті. Одначе на думку аналітиків, Президент не вірить у те, що лідери Гаїті використають згадану пропозицію, тому дав наказ, щоб 4,000 військовиків і 100 гелікоптерів долучилися до того війська, яке вже є на кораблях поблизу Гаїті, але все ще наказу на висадку не дає.

У МИНУЛИХ МІСЯЦЯХ на сторінках преси та журналів появлялися статті на тему незаконних імігрантів у ЗСА та скільки країна видає на них грошей, даючи їм конечну медичну допомогу, а їхнім дітям освіту. Ще більше це питання викликало зацікавлення після того, як стало відомо, що такі стейти як Флорида, Каліфорнія, Арізона та Тексас подали Уряд ЗСА до суду, щоб примусити його допомогти бодай частинно з видатками, які ці стейти поносять на незаконних імігрантів. Одначе хоча найновіші досліди переведені Інститутом міст у Вашінгтоні також підтвердили це, що незаконні імігранти є тягарем для деяких стейтів, то в загальній оцінці їх уважають на позитивне явище в країні, яке є куди більш корисним як згадані витрати.

РАННЯ ПОНЕДІЛКОВА афера, проникнення малого двоособового літака через заборонену повітряну зону аж до городу Білого Дому починає мати інше забарвлення, як те, що це був невдалий замах на Президента. Офіційні чинники, які займаються розслідом, тепер думають, що це від самого початку було продумним пляном самогубства. На це ще вказує медична історія загиблого пілота Френка Юджіна Кордера, який боровся з депресією, алькоголізмом і наркоманством. У наслідок тієї трагедії Уряд застановляється над придбанням складного військового радару, щоб у майбутньому уникнути можливого нападу з повітря на Білий Дім, чи інші установи столиці.

ПРЕЗИДЕНТ Б. КЛІНТОН ОСТЕРІГ ХУНТУ В ГАЇТІ

Вашінґтон. — Президент Билл Клінтон виступив у четвер, 15-го вересня, о 9-ій год., вечора на крайовій телевізійній передачі, заявляючи, що прийшов час діяти в обличчі гаїтської проблеми. У своєму зверненні до народу Президент підкреслив, що всі його дипломатичні та мирні заходи усунути від влади диктаторську військову хунту на чолі з ген. Раулем Седрасом не увінчалися успіхом. З уваги на це президент Клінтон попередив американський народ, що таки готується збройна висадка американського війська, щоб владу Гаїті передати в руки демократично обраного президента Жана Бертрана Арістіда.

Президент Б. Клінтон

Перзидент Клінтон виразно сказав, що за всі переступлення людських прав, терор і нещастя народу Гаїті він складає вину виключно на диктаторa-військової хунти ген. Р. Седраса. Офіційні чинники твердять, що Президент ЗСА є готовий кожної хвилини дати наказ американським військам вступити на береги Гаїті, бо 20,000 війська на військових кораблях американської морської фльоти вже зайняли становища у прибережних водах Гаїті.

У СВІТІ

ПРЕДСТАВНИКИ ВИГНАНОГО гаїтянського президента Жана-Бертрана Арістіда вважають 7-тисячну гаїтянську армію нездатною до опору міжнародним миротворчим силам і називають її „одягнутою у військові однострої юрбою". Гаїтянці мають тільки шість чи сім гармат, декілька броневиків і кулеметів. Крім того, гаїтянські вояки, як запевняють прихильники президента Арістіда, дуже боягузливі і як тільки побачать американців, відразу покидають зброю і повтікають. Що така опінія має під собою підстави, свідчить одна весела подія. У жовтні минулого року мимо гаїтянського берега плив сухогруз. Гаїтянські вояки і поліціянти, прийнявши його за чужинецький військовий корабель, втекли з містечка і вернулися лише на другий день.

ЦИМИ ДНЯМИ В СЕРБІЮ поїхала велика група міжнародних спостерігачів, щоб перевірити, чи виконує сербський президент Слободан Мілошевіч свою обіцянку припинити доставу зброї, набоїв, палива і грошей для боснійських сербів. С. Мілошевіч зважився на цей крок в надії, що ООН скасує або хоч послабить економічні санкції, які великою мірою підірвали економіку Сербії. Представник Европейського союзу лорд Дейвид Овен підтвердив, що зі Сербії у сербські райони Боснії тепер приходять транспорти тільки з гуманітарними вантажами. Недавня спроба двох шведських бізнесменів незаконно перевезти для боснійських сербів 100 тонн нафтової ропи закінчилася арештом обох контрабандистів. З останніх інформацій стало водомо, що до організації контрабанди був причетний американський громадянин, мешканець стейту Ню Джерзі 70-річний Ленард Кайола, який намагався шляхом підкупу дістати від румунських митників дозвіл на перевезення нафти через румунсько-хорватський кордон.

ІЗРАЇЛЬ ГОТУЄТЬСЯ ДО святкує Йом Кіпур. Це одне з найбільших жидівських релігійних свят, під час якого просять прощення у близьких і каються перед Богом. В цьому році Йом-Кіпур у свідомості багатьох ізраїльтян зову пов'язаний з Голянськими пагорбами, а саме з тим, що уряд Ізраїля нібито збирається повернути їх Сирії. Як відомо, пагорби відійшли до Ізраїля після війни 1973 року, яку Сирія розпочала в день Йому Кіпура, і тому ту війну називають війною Судного дня. Прем'єр-міністер Іцак Рабін, якого опозиція звинувачує у таємних, поза спиною народу, переговорах зі Сирією, у своєму посланні з нагоди свята відкинув ці звинувачення і запевнив, що його метою є унеможливити повторення трагедії 1973 року.

ЛІДЕР РАДИКАЛЬНОЇ ПАЛЕСТИНСЬКОЇ організації Марксистський фронт визволення Палестини Джордж Габаш остеріг, що його бойовики почнуть збройну боротьбу з палестинською поліцією, якщо вона переслідуватиме „марксистів". Хоч вони входять до складу Палестинської визвольної організації, але завжди виступали проти ізраїльсько-палестинського договору, і навіть після його підписання Д. Габаш не раз підкреслював, що фізичне знищення жидів залишається головною метою його організації. Як відомо, керівник палестинської автономії Ясір Арафат пообіцяв у скорому часі покласти край терористичній діяльності мусульманських фундаменталістів і наказав провести перші арешти серед радикалів Гамасу та Ісламського Джігаду. Д. Габаш очікує, що „репресії поліції" заторкнуть і його формації.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЗООЛОГ Еймі Бевіс, яка декілька років вивчала життя чорних горилів на північні Руанди, виступаючи в Кенії на науковій конференції, запропонувала записати чорних горилів у міжнародну „Червону Книгу", оскільки цим тваринам загрожує цілковите знищення. На думку Е. Бевіс, тепер у світі залишилося всього 641 чорна горила, з них 320 живуть у тропічних лісах Уганди, а 321 — в горах поблизу Кігалі, руандійської столиці. Дотепер браконьєри, вбиваючи чорних горилів, виробляли з їхніх черепів „варварські сувеніри".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00. Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Чи нова держава поруч Канади?

У понеділок, 12-го вересня ц. р., відбулися у канадській провінції Квебек вибори до місцевого парляменту і виграла „Парті Квебекуа“, яка від літ бореться за відірвання Квебеку від решти Канади. Квебек, відомо, має у своєму 7-мільйоновому населенні більшість осіб французького роду, які користуються у щоденному житті та в автономних офіційних установах французькою мовою. Склався новий уряд під головуванням Жака Парізо, який обіцяв державну незалежність Квебеку, з тим, що 28-го листопада відбудеться у цій справі провінційний референдум. Хоча дотепер усі спроби квебекських сепаратистів відірватися від решти 9-ти канадських англомовних провінцій і двох територій кінчалися невдачею, канадські політичні коментатори не виключають, що цим разом квебекський провінційний референдум може висловитися „за“ створення із тієї провінції нової незалежної французькомовної держави.

Канада — це федеративна демократична держава, яка визнає за свій найвищий авторитет британську королеву Єлисавету II, але тільки як своєрідний традиційний символ із представником британської королеви в особі губернатора, українського роду Рамона Гнатишина, тільки репрезентаційної фігури без ніякої дійсної влади. Теперішнім прем'єром Канади є Даніель Кретіен — француз з Квебеку, проте противник відірвання Квебеку від Канадської федерації.

Теоретично Квебек за своєю територією і числом населення міг би бути незалежною державою, бо існують у світі, в Европі та Південній Америці, куди менші держави. У практиці — це справа дуже сумнівна з уваги на економічну несамовистачальність Квебеку, повне пов'язання його з економікою решти Канади та, у великій мірі, з Америкою.

Сепаратистичний рух Квебеку — це сполука сантименту до предків французького роду й до французької культури з нехіттю верховодства англомовної більшости Канади. Квебекські патріоти-сепаратисти змагають не тільки до політичного унезалежнення себе, але й економічного, хоч це нелегка, якщо взагалі можлива, справа. Не тільки квебекська провінція, уся Канада насторожена супроти Америки, яку канадці вважають своєрідним економічним експлуататором, бо Америка заливає Канаду своїми промисловими продуктами, у першу чергу автомобілями. Вже під кінець свого урядування президент Джордж Буш підписав був із Мехіко та Канадою тридержавний договір про безмитну торгівлю між трьома країнами. Американський Сенат ратифікував той договір уже за урядування Билла Клінтона, але по нинішній день існують критики, які вважають, що найбільшу користь із безмитної торгівлі має таки Америка, а не Мехіко чи Канада.

Квебекський сепаратизм, який дійшов до вимоги державної незалежности, ставить Америку в незручну ситуацію, що однаково Канада, як і Британія — це найближчі союзники Америки, члени спільного Північно-атлантійського оборонного пакту (НАТО). А втім речник американського Уряду заявив, що ЗСА визнають тільки одностайну канадську державу. Якщо референдум у Квебеку вийде у користь сепаратизму, то це буде тріюмф тамошніх ультра-патріотів, але проблеми ще не розв'яже. Бо Квебек не може дозволити собі на повну міжнародну ізоляцію та й економіка має свої закони. У тій справі знову зударяються почування і розум, а розум здебільша перемагає.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи“разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріалах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Ярослав Гайвас

НОВА ХВИЛЯ РОСІЙСЬКОЇ АҐРЕСИВНОСТИ

V

Ми не схильні легковажити російський фактор у розвитку подій в Европі і поза нею. Ми бачимо російські почини на Близькому Сході особливо в його арабському секторі, ми є свідками намагань Росії включитися в бурхливий ріст і розвиток народів Азії, а зокрема тихоокеанського сходу, ми знаємо, що в Росії є могутня армія зі страшною зброєю в руках, але також є мільйони вчорашніх вояків, видресированих і дисциплінованих, які сьогодні шукають, до чого прикласти рук. Є також люди, що вміють організувати нове життя на імперсько-комуністичних звалищах. Але виглядає, що ті люди, розгублені в шуканні й відбудові віджилого старого, розсіювають свою енерґію та вкладають свої таланти у те, що відійшло і вернутися не може.

Скільки енерґії вложено в Балтику після розпаду СССР, скільки мертвих надій не збулося, бо не могли збутися, як скандально виглядала й випала акція кращих російських формацій в січні 1991 року привернути цій собі владу власне цю Балтику, зокрема Литву. Де був глузд озброювати до зубів і вести на абхазів руйнуючу війну з Ґрузією, а потім помагати тій же Ґрузії подолати абхазів? Та ж ціла гра аж ніяк не оправдала кінцевого ефекту, тобто присутности і боротьби російських військ в Абхазії і Ґрузії. Дві країни зруйновані, перервані процеси відбудови і новобудови в них, зірвано нормальний біг життя. Або те, що натворили росіяни в інших малих країнах Кавказу. От коли б вдалося їм зламати ще й Азербайджан й накидати там своє військо і своїх комісарів, то ж нічого творчого вони там не доконають, а заведуть тимчасовість, хаос. А тепер кинькомо око, що діється в ісламській частині Азії.

Мертва сьогодні наука совєтологія присвячувала багато уваги ісламським народам Совєтського Союзу. Деякі дуже відомі автори припускали, що в Середній Азії, де живуть ті народи, підготовляється новий котел конфліктів, непорозумінь, спротиву Москві. Совєтський Союз упав, Москва втратила і далі тратить багато своїх світових впливів, але ісламська Середня Азія не стала тим, чого сподівалися. Не вибухла, не кипить, але й не спить. Хоч інформації не течуть звідтіль звичайним на сьогодні живим потоком, але врешті- решт таки можна собі виробити, побудований на фактах, відносно повний образ життя народів того комплексу. В дечому події і процеси йдуть згідно з передбачуваннями, в дечому їхня дорога непередбачувана.

З легкої руки Президента Казахстану Нурсултана Назарбаєва після його повернення з Вашінгтону впала фраза про „евразійську концепцію“. Як він опісля пояснив, не мав він нічого особливого на увазі. Але фраза ця стала популярною, швидко виросла до якогось неначе концепції. Схопилася за неї Москва, і Черномирдін заповів, що на черговій нараді країн СНД ця проблема буде однією з основних у дискусії. Діло в тому, що Москві затісно в теперішньому СНД. Для виходу з тієї ситуації вона продумує різні можливості. Одна з можливостей перебудувати СНД, друга створити якусь іншу надбудову, в якій Москва мала б вирішальний голос і силу. Для перебудови є різні шляхи, а один з них — оборонно-мілітарний. Займається цим міністерство оборони і, звичайно, генеральний штаб. Перший крок для досягнення домінації в СНД, або будь-який інший конструкції, є акція за спільну охорону кордонів, яку проводить Москва. У деяких державах це вже досягнено, а деякі є якраз тепер під великим тиском Москви і особисто генерала Грачова. Між ними є також Україна. За тим іде спільна оборона взагалі, а тоді спільна команда, російські гарнізони і т. д. Україна це вже пережила.

Але є ще й інші комбінації. Між іншим, виявлені спроби Москви поширювати в світі коло держав, які будуть спроможні братися до створення атомової зброї і якими Москва нелегальними дорогами продає плютоній та інші потрібні засоби для виробу атомових бомб. До таких спроб належить також плян Москви взяти під свою оборону сукцесійні після упадку СССР держави включно з ужиттям нуклеарної зброї. Ясно, що країна чи країни, які погодилися б на таку оборону, стануть не лише російськими васалами, але будуть вживані Москвою як засіб провокацій, застрашувань, як закладники. Згода на такі російські пропозиції зразу принесе не лише присутність на теренах тих держав атомових споруд, але їхню російську військову обслугу. Значить, ідеться про відкриту, навіть не закамуфльовану, військову окупацію збройними силами Росії. Мабуть, Білорусь уже погодилася на це. Україні напевно запропоновано,або принаймні останньо згадано, про інших важко сказати. Постає ситуація, що більшість сукцесійних держав не зможе протиставитися таким російським плянам і їм конечна міжнародна допомога.

Коли ж ідеться про російські евразійські фантазії, то їхня доля залежить у першу чергу від ісламських азійських країн. З цим не виглядає для Росії, бо хоч думку цю піддав президент найбільшої ісламської держави Казахстану, але деякі останні події на терені тих країн вказують, що вони вже заздалегідь блькокують таку евентуальну російську ініціятиву в напрямі її реалізації. В столиці Казахстану Алма-Аті відбулася конференція президентів трьох сусідніх ісламських держав — Казахстану, Киргизії і Узбекистану. Всі три президенти є популярними лідерами у своїх державах, як Назарбаєв у Казахстані. Кожен з них веде свою особливу політику, але конференцію в Алма-Аті вони готовили разом і в повній гармонії.

Створена ними Міждержавна рада буде проводити спільні політичні і господарські пляни та заходи. Про спільну мілітарну політику в ухвалах конференції немає згадки, але така співпраця очевидна. В Алма-Аті буде керівний центр ради, а президент Назарбаєв буде перший рік головою Екзекутивного комітету. Назарбаєв буде також головою Міждержавної ради. Трійка основників тієї ради заявляє, що не зорієнтована проти СНД ані проти нікого іншого. На запит, яке відношення Міждержавної ради до концепції якогось евроазійського центру, президенти відповіли вимінаюче, а Киримов, президент Узбекистану, заявив, що він дуже „гаряче проти евразійської ідеї“. Взагалі Каримов веде себе дуже незалежно. Він вславився тим, що запросив до себе в Ташкент міністра закордонних справ Ізраїля, що було анатемою для деяких ісламських країн, зокрема Ірану. В Москві це інтерпретували, як тісне пов'язання Наримова з Вашінгтоном, але з другого боку він також утримує близькі стосунки з Москвою, хоч у деяких випадках, наприклад, у справі збройної присутности Росії в Таджикистані він одверто наголосив про російські фальшиві наміри. Трійка президентів запропонувала іншим членам СНД, якщо вони цього бажають, приступити до Міждержавної ради, підкреслюючи, що вона зацікавлена „конкретними ділами“. Власне для цих конкретних діл вони створили Центральноазійський банк. Банк як одну з перших цілей має урегулювати грошовий обмін між державами, який ускладнений тим, що покищо валюти — казахський тенге, узбецький сума і киргизький сома — не є нотовані і конвертовані на міжнародних грошових біржах. У структурі Міждержавної ради є комісія для координації оборони назовні і спокою всередині, в якій засідатимуть міністри оборони, комісія закордонних справ, в якій будуть міністри закордонних справ, що координуватимуть закордонну політику, і комісія прем'єр-міністрів, яка буде вирішувати всі питання економіки.

Постання цієї Міждержавної ради трох ісламських держав у Москві вважають неприязним актом в першу чергу тому, що вона, поминкана без поради і без участи Москви, почала цю справу, а відтак здеклярувала свою політику незалежно і від СНД, і від Москви. Отже, якщо та Міждержавна рада не стане ефемеридою, то вона буде великою перешкодою і для СНД, чи будь-якої іншої інформації, в якій Росія домінуватиме і для задуманою генералом Грачовим спільної оборони всіх колишніх совєтських республік, а тепер незалежних держав.

Одним з перших, що виступив у цих справах, був президент Туркменії Сапартмурат Ніязов, який тісно співпрацює з Іраном і Туреччиною і протиставиться російським намаганням номінувати ті терени безпосередньо, а через якийсь новий витвір на зразок колишнього СССР, або через зміцнення СНД. Сам Ніязов змушений лявірувати між Москвою і Тегараном, бо Москва дуже неграє його тісним зв'язкам з Тегараном, а тим більше Туреччиною. І тому тримається він осторонь інших ісламських урядів, які щораз виразніше унезалежнюються від Москви, а сам провадить дуже елястичну політику, одначе ні в якому разі не можна назвати її промосковською. Розпоряджаючи великими родовищами нафтової ропи і природного газу та інших природних багатств, Туркменія під його проводом робить усе можливе, щоб у теперішніх вигідних для неї умовах та значній помочі Ірану, меншій Туреччини та різних країн Заходу, зміцнити себе державно, політично, економічно, технологічно і бути незалежним та приготованим на різні непередбачені труднощі.

З усього вище сказаного виходить, що ледве чи Москві вдасться будь-котрий з її трьох агресивних варіянтів: захопити тотально керівництво СНД і зміцнити його як надбудову, добитися створення якогось ще одного центру (евразійського) зі своїми домінуючими впливами, або накинути на незалежні держави свій нібито оборонний плащ, а в дійсності своє верховодство.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про права і обов'язки

Більшість із нас, українців, що приїхали до цієї країни після Другої світової війни і правильно отримали громадянство, якось часто про це забуває, що цей здобутий після п'яти років папір, за яким тужать сотки осіб, які мріють про ЗСА як „обіцяну землю“, надає нам права, але і обов'язки. Про ці останні дуже добре пригадують нам податкові уряди, до яких мусимо платити, щоб в цей спосіб оплатити вільне життя у найбільш вільній країні світу. Поруч із „солеными“ податками, ми ще маємо добровільний обов'язок голосувати та тим впливати в якийсь спосіб на загальну державну політику та й на закони, що їх схвалюють нашими голосами обрані репрезентанти.

Здається, що тепер кожний з нас, громадян, отримує поштою постійно десятки листів, закликів та пропозицій у зв'язку з найбільш актуальними питаннями медичного забезпечення чи приймання нових іміґрантів, вільного купна зброї тощо. Звичайно звертаються до всіх громадян, щоб відповісти на якийсь запитник, висловити свої думки і зложити відповідний до охоти та можливостей грошовий даток.

Часом ми це робимо, а часто такі листи потрапляють відразу до коша, бо немає часу і терпеливости на все відповідати, але це належить до прав і обов'язків громадян вільної держави.

І саме таким же правом і обов'язком є протестувати голосно та чисельно, коли щось не йде так, як повинно і коли при тому раниться почування частини громадян.

Так воно діється тепер щодо громадян українського походження, коли вони ніяк не можуть зрозуміти ставлення державних американських чинників до України і того, що нас уважають „молодшим братом“ всемогучої Росії.

У нашому щоденнику з 14-го вересня була інформація про те, як американський Уряд сприяє русифікації і вона найкраще вказує, в який спосіб саме американці ставляться до України та її громадян. У вістці був наведений лише один приклад русифікаційної політики ЗСА, а таких можна тепер знайти дуже багато. Здається, що на кожному кроці мусимо тут, навіть у ЗСА, терпіти російську перевагу та все це існуюче незрозуміння американцями різниці між Росією і Україною. Та ж навіть в останньому числі відомого із своєї свободи журналу „Плейбой“ стаття про українку з Києва, що студіює у двох американських університетах, але вважала за доцільне показати себе в повній красі читачам, має заголовок „З Росії з розумом!“

Але таки найгірше нас мусить тепер усіх боліти, що із посиленням русифікації в Україні і тут ставлять у розмовах і зустрічах з українцями російську мову на першому місці. А коли нас справді це болить, тоді чому не використовуємо наших прав, як американські громадяни, і не протестуємо проти такого пониження численно і голосно, щоб дійшло врешті і до Конгресу, і до Білого Дому, що до українців треба говорити або українською мовою, або вживати українських перекладачів?

Ми усі, переселенці після 1945 року, стали чесними і добрими громадянами. Ми виконуємо латим свої обов'язки, платимо державі свою данину, ми не створили, як інші еміґранти, ані мафій, ані кадрів злочинців, ми важко, але після всіх праці заробляємо на хліб, голосуємо і платимо, що треба. Чи не маємо, отже, права тепер вимагати пошани для української мови і України? Але тут треба нам усім включитися, писати, говорити, добиватися прав, добиватися рівности. Це тепер є нашим святим обов'язком. Бо як ми того не зробимо спільним зусиллям, то хто?

О-КА

Яр. Климовський

О. ТАРНАВСЬКИЙ —ВИДАТНИЙ ПОЕТ І ПИСЬМЕННИК

(СПОГАД)

II

„Вільне творче слово, це душа кожного народу“.
С. Васильченко

Остап Тарнавський гідно звеличав пам'ять найбільших акторів Західньої України. Йосипа Гірняка покарано засланням, а Блаватський уникнув заслання, коли наближалась до Львова німецька армія.

Само-собою в своїй поетичній творчості присвятив вірші батькові, синам, онукам.

Усе життя віддав ти боротьбі
за краще майбуття народу —
цей благородний напис в нагороду
уклали в епітафію тобі... (Батькові)

Ось присядьмо тихо під горою,
де колись ходили наші дні,
разом — ти зі мною, я з тобою
заспіваймо згадані пісні (Марті)

Прочитавши цю стрічку, читач стає перед проблемою — чи друкар опустив „с“ у слові „ходили“, чи це є т. зв. персоніфікація.

Роззуйте черевики, мов прочани,
поставте ніжність стіп на чорну землю,
щоб дотиком відчути її рани,
невидані з далеких відокремлень. (Записка синам)

То ж ти, розпустивши конари, мов ясень,
постав на потребу своєї мозолі —
новий будівничий нової землі
і давнього роду наступник і красень. (Онукові)

(вірш без назви)

Предметом згл. об'єктом особливого зацікавлення були: Тодось Осьмачка, Євген Маланюк, Богдан Кравців, Святослав Гординський, Богдан Нижанківський, Ростислав Єндик, Яр Славутич, Ігор Костецький, Ікер-Керницький, Петро Мегик, Олекса Гриценко, Зоя Когут, Микола Понеділок, Гірняк-Добровольська й ін.

Поет не опустив Шашаровського:
Кажуть буде Шашаровського
дублювати за Климовського...
(Напис на торонтонську „Книгу Мистців“)

Між іншим, гумор, сатира не опускали Остапа Тарнавського до кінця його життя. Я невимовно вдячний поетові, що він мене, який має дуже маленьке відношення до письменницької і журналістичної діяльности, помістив серед великої плеяди поетів, письменників і визначних мистців палітри.

Як поет під поглядом мистецького рівня належав до найвищої категорії. Під сучасну пору немає йому рівних.

Як людина був увічливий і приємний до всіх, що його знали особисто. Інколи запрошував тих, що до нього добре ставились. І я мав честь і велику приємність бути гостем у його гостинній, привітній хаті.

Було б побажаним, щоб про Остапа Тарнавського хтось із літературознавців згл. віршознавців написав властиву фахівцеві рецензію, на яку поет повністю заслужив, бо скромний відгук у журналістичному пляні ніяк не вистачає.

Завершуючи згадку про Остапа Тарнавського, подам короткий перебіг його життя і поетичної творчости в хронологічному порядку, користуючись бібліографічним покажчиком, що його зібрала й упорядкувала його дружина 1980 року.

Остап Тарнавський народився 3-го травня 1917 року у Львові, як друга дитина Давида й Ксені з Добріїв Тарнавських. Крім Остапа в сім'ї були ще — Софія, Марія, Ольга. Після початкової школи навчався в Академічній Гімназії. Перші вірші в роках 1929, 1930. Смерть сестри Ольги 1933 року.

Матура 1935 року, початок студій — філологічний відділ Львівського Університету. Перші друковані вірші в журналі „Дажбог“ і в двотижневику „Назустріч“. Нагорода щоденника „Діло“ за нарис „Хлоня“ в 1937 році. Початок співпраці зі щоденником „Діло“. У 1938 році співпрацює з двотижневиком „Назустріч“. 1939 року друкує вірші в журналі „Ми“. Членство в Організації Письменників. Співпраця в журналі „Література і Мистецтво“. Початок студій інженерії в львівській Політехніці.

1941 року працює репортером в "Українських Щоденних Вістях", згодом у „Львівських Вістях“. 1943 року зредагував програму-довідник „Гамлет на українській сцені“. 1944 року — співпраця з щоденником „Краківські Вісті“, виїзд до Відня. В Австрії, біля Лямбаху, знайомиться з Мартою Сеньківською, своєю майбутньою дружиною. Роки 1946–47 — студії інженерії в Ґрацу. Диплом Першого державного іспиту. Початок співпраці з щоденником „Свобода“. Праця в станиці ЗУАДК в Зальцбурзі в 1948 році. Співпраця з журналом „Арка“. Перша книжка „Слова і мрії“. Одруження з Мартою Сеньківською 1949 року. Виїзд до ЗСА. Праця робітника в Скрентоні. Переїзд до Філядельфії. Співпраця з українськими часописами. 1950 року праця у фабриці. 1951 року праця в Централі З'єднаного Українсько-Американського Допомогового Комітету. Книжка „Життя“ (збірка сонетів). 1953 рік народження сина Марка. Співпраця з журналом „Листи до Приятелів“. 1955 року народження другого сина Максима. Співпраця з „Українською Літературною Газетою“. 1956 року книжка „Мости“, поезії. 1958 рік обраний секретарем Об'єднання Українських Письменників „Слово“. 1960 рік — книжка „Самотнє дерево“, поезії та переклади. В роках 1961–62 — студії бібліотекарства в Дрексель Університеті, завершені магістерським дипломом. Співпраця з журналом „Сучасність“. Смерть батька 1962 року. 1966 рік — дев'ятимісячна праця в редакції „Свобода“. Книжка „Туга“ за містом“, есеї. У місяці жовтні 1966 року поворот до праці бібліотекаря (як керівника каталогізаційного відділу). Смерть мами 1966 року. В роках 1974–76 студії літератури в Українському Вільному Університеті. 1975 року обраний головою Об'єднання Українських Письменників „Слово“. 1976 рік — захист дисертації „Еліот і Павло Тичина“. Промоція на доктора філософії в УВУ. 1978 року довідка про Остапа Тарнавського в біо-бібліографічному словнику „Contemporary Authors“.

Відбуті подорожі: 1944 рік — подорож до Австрії, Відень, Ґрац (студії). Подорож до Европи (звидів кілька держав). 1969 рік — на захід Канади, 1970 рік до Каліфорнії. 1971 року подорож до Еспанії, 1974–76 до Німеччини, Мюнхен (студії). 1979 рік — подорож до Греції.

(Закінчення на стор. 3)

О. Тарнавський...

(Продовження зі стор. 2)

Боже Провидіння веліло, щоб Остап Тарнавський, як видатний поет і письменник зробив помітний слід не лише у своєму особистому житті, але в житті української нації, незалежно від затяжної недуги, яку перебув ще гімназистом у роках 1929 і 1930 — запалення леґенів, нирок, суглобів, а 1972 року інфаркт, після чого відбув рік реконвалесценції.

19-го вересня 1992 року, це був сумний день української спільноти, з уваги на те, що цієї дати перестало битися добряче серце Остапа Тарнавського. В той час один син покійного був в Европі, саме тому похоронні відправи відбулись щойно 25-го вересня 1992 року в церкві св. Архистратига Михаїла, а наступного дня самі похорони в Бавнд Бруку.

Заупокійну Службу Божу з Панахидою відслужив о. митр. Зенон Злочовський, співав хор. Церква св. Архистратига Михаїла була заповнена вщерть. Після церковних відправ над домовиною говорили: д-р проф. Леонід Рудницький, д-р Олександер Білик (від ЗУАДК), д-р Петро Клюк і Ярослав Климовський (від акторів).

У Бавнд Бруку заупокійну Службу Божу з Парастасом відслужив о. митрат Зенон Злочовський у співслуженні о. Василя Макуха. Над гробом говорили: д-р проф. Іван Коропецький і Тарас Кульчицький. На поминках говорили: Святослав Гординський, Світлана Кузьменко (від "Слова"), д-р Наталя Коропецька та д-р проф. Мирослав Лабунька.

Посмертну згадку помістив у приємному й прихильному тоні Енді Воллес у „Філядельфія Інквайрер". У „Свободі" були дуже добрі посмертні згадки, яких авторами були: Святослав Гординський, Ольга Кузьмович, Олександра Копач.

В Україні в „Літературній Україні" (Київ) знаменито написану посмертну згадку підписали: Олесь Гончар, Юрій Мушкетик, Іван Дзюба, Іван Драч, Анатолій Погрібний, Павло Мовчан, Федір Погребенник, Олесь Лупій, Дмитро Чередниченко, Ростислав Доценко. В Києві посмертну згадку ще написала „Рада" за підписом Федора Погребенника.

Закінчимо фрагментом вірша „Мандрівка" (збірка 50 ст.):

Станув з клуночком надії і віри мандрівник
серед доріг незнайомих, в просторів полоні
з серцем розсіпаним спогадом радостей дивних,
стуженим до яблунево-вишневих симфоній.

КИЇВ. — У першому півріччі цього року середня місячна заробітна платня працівника народного господарства України виносила 1 міл. 43 тисячі карбованців. Найвищу заробітну платню отримували працівники видобувних галузей промисловости, електроенергетики, забезпеченевої та банківської системи. Про це повідомило Міністерство Статистики України.

КИЇВ. — Під час святкування 50-річчя визволення України від німецько-фашистських загарбників мусять бути вшановані ветерани всіх сил, котрі спряли цьому везволенню, включаючи і вояків УПА, — сказав у розмові з кореспондентом УНІАР голова Організаційного комітету для підготови святкувань, віцепрем'єр-міністер гуманітарних питань Іван Курас. На засіданні організаційного комітету повідомлено, що на проведення святочних заходів з державного бюджету виділено близько 700 біл. карбованців.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ та УКРАЇНСЬКА АМЕРИКАНСЬКА КООРДИНАЦІЙНА РАДА

запрошують

громадянство Ню Йорку та околиці бути учасниками

ОБІДУ-ЗУСТРІЧІ

з міністром закордонних справ України

ГЕНАДІЄМ УДОВЕНКОМ

та членами делеґації України на 49-ту сесію ООН,

що відбудеться в

неділю 25-го вересня 1994 р. о год. 2:30 по пол. в НАРОДНОМУ ДОМІ в Ню Йорку

Вступ 25.00 дол.

Квитки вступу проситься заздалегідь замовляти в канцелярії УККА — 203, 2-га Аве., Н.Й., тел.: (212) 228-6840

або:

канцелярії УАКРади — 142, 2-га Аве., Н. Й. тел.: (212) 505-1765

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНЦІВ в АМЕРИЦІ „САМОПОМІЧ" ГОЛОВНА УПРАВА

23-ій ЗВИЧАЙНИЙ ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД ДЕЛЕҐАТІВ

відбудеться

В СУБОТУ, 24-ГО ВЕРЕСНЯ 1994 р.

в Українському Народному Домі в Ню Йорку 140—142 Друга Авеню між 8 і 9 вулицями

з такою програмою:

9-та год. ранку: Богослуження в українських церквах;
9:30 год. ранку: реєстрація делеґатів у приміщенні з'їзду;
10:30 Початок нарад.

1. Відкриття з'їзду і схвалення порядку нарад.
2. Вибір Президії: голови, двох заступників і двох секретарів.
3. Вибір комісій: Номінаційної і Резолюційної.
4. Верифікація протоколу з 22-го з'їзду делеґатів.
5. Звідомлення Верифікаційної комісії з перевірки мандатів.
6. Звідомлення Головної Управи, Головної Контрольної Комісії і Головного Товариського Суду.
7. Інформація про журнал „Наш Світ".
8. Запити і дискусія.
9. Уділення абсолюторії уступаючим керівним органам.
10. Вибір керівних органів Об'єднання: Головної Управи, Головної Контрольної Комісії і Головного Товариського Суду та Верифікаційної комісії на черговий дворічний час.
11. Ухвалення членської вкладки для членів відділу та відділів до Головної Управи.
12. Ухвалення проєкту бюджету.
13. Звітування і схвалення Резолюційної Комісії.
14. Закриття з'їзду.

- Реєстраційна оплата 5 дол. від особи, прохарчування (снідання: кава і солодке 2 дол., обіди 8 дол. Разом 15 дол.).
- У з'їзді беруть участь з правом голосу: члени Головної Управи, Контрольної Комісії, Товариського Суду і делеґати відділів вибрані на Звичайних Загальних зборах, а якщо такі вже відбулися, то на засіданні Управи за ключем: один делеґат від сто членів, які заплатили вкладку. Якщо відділ має понад сто членів, то йому прислуговує два делеґати. Приміром, 135 членів — 2 делеґати, 245 членів — три делеґати. За кожну розпочату сотку один делеґат, згідно з постановою статуту стаття 35

Закінчення з'їзду плянуємо на годину 5-ту по пол.

ЗА ГОЛОВНУ УПРАВУ ОУА „САМОПОМІЧ"

Іван Винник в.р.
голова
Микола Ганущак в.р.
За секретаря

УПРАВА ФУНДАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Ділиться сумною вісткою з членами фундації УВУ, професорами, студентами і українською громадою, що 11-го вересня 1994 р. відійшов у Вічність в Чикаґо, Ілл.

бл. п.

д-р мед.

ПЕТРО РОМАН МОЦЮК

член фундації УВУ , брат колишнього довголітнього фінансового референта фундації УВУ, д-ра Ярослава Моцюка.

Опечаленій родині Управа фундації УВУ висловлює найщиріші спічуття:

Управа фундації УВУ

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

св. п.

ІРЕНИ ЩЕРБАНЮК

відправиться Поминальна Служба Божа

в середу 21-го вересня 1994 р. о год. 6-ій веч. в церкві св. Юра в Ню Йорку.

Про молитви за душу покійної просять приятелі.

У ЧЕТВЕРТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ мого дорогого МУЖА

бл. п.

д-ра дентистики

СЕМЕНА КОЧІЯ

буде відправлена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

у четвер 29-го вересня 1994 р. о год. 8-ій ранку в катедрі св. о. Миколая, Чикаґо, Ілл.

Прошу приятелів і знайомих згадати покійного в той день у своїх молитвах.

Дружина — СТЕФАНІЯ

У глибокому смутку повідомляємо рідню, приятелів і знайомих, що 7-го вересня 1994 року, з волі Всевишнього, несподівано відійшов у Вічність в Торонто — Канада наш найдорожчий і незабутній МУЖ, БАТЬКО, ДІДО І ПРАДІД

бл. п.

інж.

ЗЕНОВІЙ ІВАН КОХАНОВСЬКИЙ

народжений 12-го червня 1903 року в Турці, Україна. Основоположник і довголітній член інженерських організацій в краю і на еміґрації, учасник Визвольних Змагань (УГА), основоположник студентської корпорації „Чорноморе", автор багатьох статтей та більших праць з ділянки студентського і інженерського руху.

ПАНАХИДА за душу покійного була відправлена в Торонто 2-го вересня 1994.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися у Філядельфії: Панахида 16-го вересня, а похорон, на цвинтар на Факс Чейсі, 17-го вересня 1994 року.

Залишені в смутку:
дружина — ГАЛИНА
донька — МАРІЯ ЩУКА з мужем ЯРОСЛАВОМ
донька — ЗЕНЯ ХАБУРСЬКА з мужем ОМЕЛЯНОМ
син — БОГДАН з дружиною МАРТОЮ
внуки — СОФІЯ БЕРЕЗОВСЬКА з мужем МАРКОМ та дітьми АНДРІЄМ і АНАСТАЗІЄЮ
— ЮРІЙ ХАБУРСЬКИЙ з дружиною УЛЯНОЮ та дітьми ХРИСТИНОЮ і АДРІЯНОМ
— АДНДРІЙ ХАБУРСЬКИЙ з дружиною РОКСАНОЮ
— АНДРІЙ ЩУКА з дружиною АНДРІЯННОЮ та донькою ВІРЛЯНОЮ
— РОМАН КОХАНОВСЬКИЙ
— ДАНЯ ТАРКВІНІС з мужем ЛЮЇ
— БОРИС ХАБУРСЬКИЙ
— МАРКО КОХАНОВСЬКИЙ
шваґерка — ГАЛИНА ГОДОВАНЕЦЬ із сином, невісткою і внуками
шваґер — д-р ВОЛОДИМИР ПУШКАР
родини: КЛОСІВ, КРИНИЦЬКИХ, МЕГЕРІВ і ЯЦУРІВ

———————————

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів родина просить складати пожертви на Ukrainian Canadian Care Centre 123 La Rose Ave., Weston, Ont. Can. M9P 3T3 — або на Академічну Гімназію у Львові.

СЕРЕДОВИЩЕ УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ

ділиться з українською громадськістю на Батьківщині і в діяспорі болючою вісткою, що 14-го вересня 1994 р. помер у Мюнхені — Німеччина, на 87-му році життя

бл. п.

отець МИТРАТ ІВАН ГРИНЬОХ

доктор богословських наук, професор Греко-католицької Богословської Академії у Львові і академічний душпастир, провідний учасник організованої підпільної протинацистської боротьби під час німецької окупації України, учасник III-го Надзвичайного Великого Збору ОУН в Україні, у 1943 р., один із членів засновників Української Головної Визвольної Ради і її другий віцепрезидент, голова Закордонного Представництва УГВР у 1950—1980 років, голова Українського Товариства Закордонних Студій і видавництва „Сучасність" у Мюнхені, професор Українського Католицького Університету в Римі й Українського Університету у Мюнхені, богослов і проповідник, автор багатьох богословських праць, один з найближчих співробітників св. п. Патріярха Йосифа.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться у суботу, 17-го вересня 1994 р., у Мюнхені, а після того буде перевезено тіло покійного на вічний спочинок до Оліфанту у Пенсильванії, ЗСА, де в понеділок, 19-го вересня ц.р., о годині 11 перед полуднем будуть закінчені похоронні обряди.

Рідних покійного, зокрема брата о. митрата Степана Гриньоха просимо прийняти вислови нашого найщирішого співчуття.

ПРЕЗИДІЯ і ЧЛЕНИ СЕРЕДОВИЩА УГВР

ПОДЯКА

З волі Всевишнього дня 10-го травня 1994 р. упокоївся в Бозі на 55 р. життя наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, СЕСТРІНОК, ШВАҐЕР І ЗЯТЬ

бл. п.

ЮРІЙ ТЕОДОЗІЙ КРАВС

Складаємо щиру подяку о. монс. Романові Ґолембі парохові церкви св. Йосафата в Рочестері Н. Й. за постійні відвідини покійного в шпиталі, за душевну піддержку і уділення св. Тайн в часі його тяжкої недуги, як теж, за похоронні відправи та прощальні слова під час Служби Божої.

До глибини серця зворушені, дякуємо пластунам юнакам і юначкам під проводом ст. плас. Лесі Телеги за участь в Панахиді, щоби віддати останню прислугу другові пластунові, колишньому станичному і за інсценізацію прощальної пластової ватри, в часі котрої під звуки пісні „Ніч вже іде"... прозвучали слова прощання, слова авторства сен. пластуна Івана Крамарчука, виголошені з надзвичайним чуттям сен. пластункою Христею Ковч.

Щиро дякуємо пластунам куреня „Чорноморці", котрі прибули з різних міст ЗСА і Канади, щоби взяти участь у похоронах.

Щире спасибі маґістрові Володимирові Джуринові і членам українського хору церкви св. Йосафата за участь в церковних Богослуженнях.

Дякуємо тим, що несли домовину, як теж власникові похоронного заведення „Paul Harris" за його особисту участь і взірцеве переведення похоронів.

Щира подяка Лесі і Володимирові Хвесик за приготування ве-чором по Панахиді в нашому домі перекуски для гостей і рід-них, котрі прийшли розрадити нас в нашому горю.

Наша глибока вдячність за відвідини недужого в шпиталі рідними, приятелями, знайомими, його працедавцями і працівниками за прислані туди квіти та побажання повороту до здоров'я, а коли життя покійного закінчилося і душа його перейшла у вічність, за вислови співчуття особисто, телефонічно чи листовно і за участь в похоронах.

Сердечну подяку висловлюємо нашим рідним з ближчих чи дальших місцевостей поза Рочестером і нашим приятелям з Фльориди, Вашінґтону, Керґонксону, Броталбан, котрі прибули, щоби з жалем взяти участь в Панахиді і похоронах.

Наша глибока і найсердечніша подяка теті Єві Бішко, як рівнож моїм родичам Любі і Володимирові Делькевичам за молитви, моральну піддержку покійного Юрія в часі його недуги, за постійну поміч в часі нашого тяжкого горя.

Під час тризни прощали покійного Юрія від приятелів Зенон Ґуран, від працедавців Frank Grad, від родини Володимир Делькевич та сини Роман і Адріян.

Наша щира подяка за:
прислані до похоронного заведення квіти:

Я. і Л. Павлович, О. Т. і А. Кравс, М. Кравс, М. і І. Савчак, О. Б. і Р. Бартко, родина Прибилів, М. Прибила, О. і М. Шевчин, А. і Н. Делькевич, О. Хвесик, А. і О. Голод, З. і Г. Ґуран, М. і Н. Ґуран, М. Лисинецький і М. Дулин, родина Хвесик, М. Кажникевич, Л. і Г. Бачинські, С. і О. Кравс, Б. і Х. Венґльовські, М. З. і . Лоґуш, З. Королець і Б. Павлик, Х. і О. Андрушків і Г. Василик, M. Millet & T. Green, Staff Kraus/Le Fevre Studio, H. & M. Davey, Feliciano Family, H. Kohas, L. Lamb & F. Grad, M.G. Car Club, Mobil Chemical Creative Design, Daitz, Rice Gillete & Sardone, Borad of Directors, Management & Staff, Robert Noona's Staff of Real Lease, Staff of Jack Mortons.

ПОЖЕРТВИ НА СЛУЖБИ БОЖІ:

І. Біловус, д-р Т. і М. Артемович, Н. Ґуран, М. і О. Лонкевич, Н. Бабюк, М. і І. Русснак, А. і О. Голод (2), Ю. Ґошовський, Ю. і Д. Ганушевські, С. і Л. Телеґа, Р. і С. Буцьор, М. Косовська (2), Л. Левицька, Пласт Інк., Н. Р. і А. Кравс, А.Смик, Х.Чехович, С. Бішко і родина, С. і Л. Павлович, П. і Ф. Сміт, G.& Ch. Helbig, T.& R. Augsburg, F. Grad, G. Tascano.

ПОЖЕРТВИ НА СЕМІНАРІЮ В БРАЗИЛІЇ:

500 дол. — Нона, Роман і Адріян Кравс
200 дол. — Л. і В. Делькевич
100 дол. — О. Т. і А. Кравс
60 дол. — E.& M. Flanders
по 50 дол. — Е. і С. Олексій, Ch.Regruit
по 25 дол. — Я. і Л.Павлович, В. Лялька і родина, Н. Ґуран, Г. То порович, Л. Левицька, В. і А. Ґереґа, D. Roomian
по 10 дол. — С. і М. Грицеляк, Е. Кулик, М. Сабатович, М. Лихтей

ПОЖЕРТВИ НА ДОПОМОГУ ДІТЯМ — ЖЕРТВАМ ЧОРНОБИЛЯ

250 дол. — Нона, Роман і Адріян Кравс
200 дол. — Л. і В. Делькевич
по 100 дол. — Е. Бішко, Б. О. і Р. Бартко
по 50 дол. — В. і М. Прибила, О. і С. Павлович, С. Бішко з родиною, J. & P. Lennon
40 дол. — Th & L. Fay
по 30 дол. — L. Musteikis & K. Yockel, T. & M. Dolye, Norton Teller Club (Fleet Bank)
по 25 дол. — Р. і Т. Шутер, З. Елиїв, Д. Тишовницька, Л. і Л.Шміґель & Я. і Л.Павлович, В. Іванців, Укр. Танцювальна Ґрупа „Дунай", A. Fay, H. Collins
по 20 дол. — Я.Матковський, В. Білан, А. Харамбура, З. і І. Омецінські, Ю. Гошовський, А. і О. Голод
15 дол. — М. Величко
по 10 дол. — Б. і Л. Хомяк, М. Мигович, L.& Ch. Belmont

ПОЖЕРТВИ НА ПЛАСТ В УКРАЇНІ:

275 дол. — Нона, Роман і Адріян Кравс
200 дол. — Л. і В. Делькевич
по 100 дол. — З. і І. Ґуран і R. & P Mummert і М.Кравс
по 50 дол. — А. Делькевич, проф. В. і І. Пилишенко, Ю. і Д. Гану шевські, М. і І. Савчак
по 25 дол. — І. і М. Крамарчук, Б. і Х. Венґловські, М. і Т. Бабюк А. і С. Коба, М. і У. Бабюк, Є. і Л. Павлович, Ф. і С. Вовкович, D. & G.Lyle, Х. Ковч
20 дол. — О. Шевчин
по 10 дол. — Л. Білик, Р. Куціль, Di Bull

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ:

25 дол. — Л. і А. Бах

Наша щира подяка рідним, приятелям і знайомим за молитви, вислови співчуття та щедрі пожертви на добродійні цілі в пам'ять покійного Юрія. Нехай Всемогучий Господь винагородить всіх, хто в часі нашого родинного смутку і горя прийшли нам з порадою і поміччю.

ДРУЖИНА — НЕОНІЛЯ (НОНА)
СИНИ — РОМАН і АДРІЯН

Св. п. Іван Дурбак — мій Ціцероне на шляху до журналістики

Хоч я кожної хвилини сподівався відходу у вічність мого приятеля Івана Дурбака, то коротенька вістка від покійного декілька тижнів тому — „Чіпко, ми ще побачимося!", надхнула мене надією, що мій щирий і сердечний довголітній приятель ще зі студентських часів переборе свою затяжну недугу так, як поборював численні труднощі впродовж свого довгого й кольористого життя .

Про стійкість характеру й цивільної відваги І. Дурбака хай посвідчить такий факт: після зайняття Галичини німцями ґестапо арештувало колишнього полковника совєтської армії, українця, якому закидало шпигунство на користь СССР. Він був приречений на розстріл. Дурбак, рискуючи власним життям, посвідчив, що полковник залишився в Західній Україні, щоб працювати в користь свого народу. Арештованого звільнено на запоруку Івана.

З Іваном Дурбаком познайомився я в 1928-му році на студіях слов'янської філології Львівського університету. Сталося це на семінарії старо-церковно-слов'янської мови проф. Лер-Сплавінського. Хоч поміж мною й Іваном була поважна різниця віку, бо я був 18-літнім студентом першого року університету, а він учасником Визвольних Змагань у лавах УГА.

Проте поміж нами зав'язалася тісна дружба впродовж університетських студій, Другої світової війни та на землі Вашінґтона... Покійний був надзвичайно метка, непосидюща людина, ідеальний тип для журналістичної праці. Завжди вмів „вкрутитися" там, де інші не мали доступу й довідатися те, що було йому потрібне. Був товариський і любив конкретними вчинками допомогти молодшим колеґам, зокрема з журналістичним і письменницьким ухилом та зацікавленням. Мав велике почуття гумору, тонкого дотепу й ніколи не вражав нетактом сторонніх осіб.

Мене в гімназії охрестив Богдан Романенчук „Чіпкою", іменем персонажу з повісти „Хіба ревуть воли, як ясла повні"... Іван жартом став називати мене „Чіпенціє", а на мій протест сказав, що це звучить більш урочисто, як „Еміненціє", чи „Ексцеленціє", або „Маґніфіценціє"...

Він подав мені помічну руку, коли я шукав пристойного помешкання і на час моїх пошуків запросив мене жити в помешканні своєї мами, яка проживала у Львові з донями, що ходили до шкіл. Згодом ми знайшли гарне однокімнатне помешкання, в якому жив уже д-р медицини Василь Кархут, що практикував в Університетському шпиталі і був письменником, автором збірки оповідань про тварини п. з. „Цупка життя" .

Так зійшлися ми три — заавансований журналіст Іван Дурбак, успішний письменник д-р Василь Кархут і я, початкуючий студент з журналістично-письменницьким ухилом. І саме Дурбакові завдячують, що він промостив мені шлях до журналістики й обидва заохотили мене до письменницької творчости.

Тодішний редактор „Нового Часу" Осип Боднарович відступив у газеті місце на дискусійну тему „Причини кволости студентського життя". Досі були опубліковані статті на цю тему. Іван став наполягати на мене, щоб я написав третю причину. Я відмовлявся, мовляв, я провінційний студент-новак, що перший рік живу й студіюю в студентському колі, але мій ціцероне так наполягав, що я врешті погодився.

Прочитавши мою арґументацію, Дурбак схвалив написане й особисто заніс до редакції. Можливо, що під впливом Івана ред. Боднарович опублікував мою статтю, але за кілька днів запропонував мені стати редактором „Студентської сторінку". Я катеґорично відмовився і це місце посів Богдан Романенчук. Одначе ця сторінка не мала популярности в націоналістично-революційних колах студентства і ред. Боднарович мусів бути обережний, бо часті конфіскати могли загнати газету в могилу.

Постійним редакційним працівником був Дурбак в „Новій Зорі", редактором якої був д-р Осип Назарук, а видавцем станиславівський єпископ Григорій Хомишин.

За порадою Івана я написав статтю до "Нової Зорі" на літературну тему про одного з наших письменників. Д-р Назарук прочитав її в моїй присутності і сказав, що інші автори можуть написати на цю тему краще, ніж я це зробив. Зате він запропонував мені написати есей про Миколу Хвильового. Я написав і він появився в кількох „підвалах" газети. Д-р Кархут допоміг мені видати її брошуркою, але д-р Лука Луців скритикував її безпощадно, бо я представив Хвильового як націоналіста, а він був комуністом, але українським патріотом. Пам'ятаю, що Хвильовий закликав земляків „Геть від Задрипанки Москви!", хоч під цим епітетом мав на думці відсталість Москви від культурного Заходу.

Бувши раніше учасником визвольних змагань, Іван мав знайомства між багатьма товаришами зброї, які стали видатними журналістами, письменниками, громадсько-політичними діячами, науковцями. Він познайомив мене з деякими з них. Зокрема заопікувалися мною Василь Софронів-Левицький та Степан Волинець своїми порадами й заохотою.

Під час „першої еміґрації" в Кракові стала виходити українська газета „Краківські Вісті" під редакцією Михайла Хом'яка. Її співробітником став Іван Дурбак. Він простелив мені шлях позаредакційного співробітника. Але я довго не „загрів місця" на тому становищі, бо написав статтю про неґативні взаємини поміж двома нашими Церквами, не знаючи, що це „табу" для німецької адміністрації. Головний редактор необачно помістив її й через те грозило йому звільнення зі становища головного редактора. Тільки заходи проф. В. Кубійовича та д-ра К. Паньківського перед німецькою владою врятувати М. Хом'яка.

За німецької окупації Галичини — „Дістрікт Ґаліцієн", коли мені довелося працювати в бюрі шефа преси та в пресовому відділі Українського допомогового комітету під керівництвом д-ра Богдана Галайчука, Іван часто забігав до мене на розмови про наше майбутнє під німецькою окупацією. Але ані я, ані мій „бос" Мирослав Семчишин не могли багато сказати, бо наш німецький шеф герр Леман на наші питання відповідав мрячно про становище України в „Новій Европі". А коли ми налягали й питали: „Чому?", він відповідав: „Варум ді бананен зінд крум?" Це означало кінець дискусії.

Хоч в Америці ми жили далеко один від одного, зв'язок втримували листовно та зустрічали, бо Іван часто бував в Ню Йорку, затримувався в мене інколи кілька днів, приїздив на „Союзівку", до Гантеру, бував на пластових таборах.

Жахлива недуга Івана поклала кінець нашому зв'язкові, а останній лист „ми ще побачимося" не сповнив наших надій...

Прожив Іван поважний вік, сповнений муравлиної праці не для власної користи, а для добра загалу. Останні роки його життя були сповнені страждань, але дух його був незламний...

Спи спокійно незабутній друже, хай чужа земля заступить тобі рідну, яку ти так палко льбив і цю любов передавав молодшим поколінням.

Володимир Барагура

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ТЕОДОСІЯ ОНИШКОВ член УНС Відд. 53-го Т-ва ім. св. Миколая в Пітсбурґу, Па. померла 25-го січня 1994 року на 95-му році життя. Нар. 9-го квітня 1898 року в Пітсбурґу, Па. Членом УНС стала 1945 року. Залишила у смутку дочок Лесю Ендрюс, Лові Добда і Ґльорію Керріґен; 9 внуків, 6 правнуків, брата Йосифа Костішака і сестру Анастазію Котулу. Похорон відбувся 28-го січня 1994 року на цвинтарі св. Володимира в Пітсбурґу, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Іван М. Головатий, секр.

СТЕФАНІЯ МИХАЛКО член УНС Відд. 83-го Т-ва ім. Івана Франка в Філядельфії, Па. померла 29-го травня 1994 року на 67-му році життя. Народжена 1927 року в Україні. Членом УНС стала 1970 року. Залишила у смутку чотири доні: Марію, Розалію, Ольгу і Евгенію; трьох синів — Володимира, Миколу і Михайла і 12 внуків. Похорон відбувся 31-го травня 1994 року на цвинтарі Пресвятої Діви Марії — Факс Чейс, Філядельфія, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Степан Гавриш, секр.

МИХАЙЛО ГАЛИШИН член УНС помер 14-го травня 1994 року на 74-му році життя. Нар. 10-го червня 1919 року в Нюарку, Н.Дж. Членом УНС став 1942 року. Залишив у смутку дружину Марію. Похорон відбувся 19-го травня 1994 року на Arlington National Cemetery **в Арлінґтоні, Ва.**

Вічна Йому Пам'ять!

Р. Лапичак, секр.

КАТЕРИНА МЕЛІШ член УНС Відд. 123-го Т-ва св. Марії в Скрентоні, Па. померла на 71-му році життя. Нар. 1923 року в Скрентоні, Па. Членом УНС стала 1941 року. Залишила у смутку дочку Анну Ґато, дві сетри Марію Цісик і Анну Гінко, троє внуків та дальшу родину. Похорон відбувся 13-го червня 1994 року на цвинтарі св. Володимира в Скрентоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ВОЛОДИМИР МАЙОРИК член УНС Відд. 318-го Т-ва св. Ольги в Норт Гемптоні, Па. помер 14-го червня 1994 року на 63-му році життя. Нар. 1931 року в Нортгемптоні, Па. Членом УНС став 1942 року. Залишив у смутку дружину Павлину, сина Волтера і дочку Марію. Похорон відбувся 18-го червня 1994 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Нортгемптоні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефан Саюк, секр.

МАРІЯ ЧЕЛЯК член УНС Відд. 286-го Т-ва св. Володимира в Джерзі Ситі, Н.Дж. померла 2-го травня 1994 року на 95-му році життя. Нар. 21-го січня 1898 року в Ексцельзіор, Па. Членом УНС стала 1921 року. Залишила у смутку сестер Гелен і Евелин Челяк, Перл Петрицьку, 11 племінників і племінниць. Похорон відбувся 7-го травня 1994 року на цвинтарі Святого Хреста в Норт Арлінґтоні, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Павлина Балютянська, секр.

ЕВА ЛЕВИЦЬКА член УНС Відд. 5-го Т-ва св. Миколая в Асторії, Н.Й. померла 22-го травня 1994 року на 97-му році життя. Членом УНС стала 1940 року. Залишила у смутку сина Андрія. Похорон відбувся на цвинтарі Вудловн в Маямі, Фла.

Вічна Їй Пам'ять!

Маріон Климишин, секр.